

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.634 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 205.996/X-15.167.**

In zake : de CVBA-SO DE MERELBEEKSE SOCIALE WONINGEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Matthys
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Opgeëistenlaan 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Walter Muls
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antoine Dansaertstraat 92
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 juli 2012, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Energie, Wonen,
Steden en Sociale Economie van 1 juni 2012, houdende de ministeriële uitspraak
in de beroepsprocedure met toepassing van 29bis, § 5, van de Vlaamse
Wooncode betreffende de beslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij
Merelbeekse Sociale Woningen met betrekking tot de statutenwijziging.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 226.631 van 7 maart 2014 wordt het debat
heropend en worden aan het Grondwettelijk Hof prejudiciële vragen gesteld.

Het Grondwettelijk Hof antwoordt daarop bij arrest nr. 64/2015 van 21 mei 2015.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Delmoitie, die *loco* advocaat Dominique Matthys verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Dorien Briers, die *loco* advocaat Walter Muls verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en toepasselijke wetgeving

3. De feiten en de toepasselijke wetgeving werden reeds uiteengezet in het tussenarrest nr. 226.631 van 7 maart 2014.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

4. De standpunten van de partijen met betrekking tot het eerste middel werden uiteengezet in het tussenarrest nr. 226.631 van 7 maart 2014.

5. Op de bij het voormelde tussenarrest gestelde prejudiciële vraag heeft het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 64/2015 van 21 mei 2015 gezegd voor

recht dat artikel 40, § 1 en § 3, tweede lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’ (hierna: de Vlaamse Wooncode) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

6. Hieruit volgt dat het in het voormelde tussenarrest uiteengezette eerste middel moet worden verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In essentie betoogt de verzoekende partij dat het bestreden besluit tot gevolg heeft dat de private aandeelhouders niet meer dezelfde rechten bezitten als voorheen. De deelname aan de stemming door deze private aandeelhouders wordt ineens herleid tot maximum één tiende van het aantal stemmen, verbonden aan de vertegenwoordigde aandelen. Door een dergelijke beslissing te nemen, wordt de rol van de private aandeelhouders volledig ondergeschikt gemaakt aan die van de publieke aandeelhouders. Nochtans mag de private aandeelhouder erop vertrouwen dat zijn bestaande rechten – *in casu* hetzelfde stemrecht als dat van de publieke aandeelhouders – door de overheid worden geëerbiedigd. De verzoekende partij verwijst hierbij ook naar de voorwaarden waaronder de terugwerkende kracht van administratieve rechtshandelingen toelaatbaar wordt geacht. “Zelfs al worden deze rechten [van de private aandeelhouders] door het bestreden besluit niet retro-actief ontnomen”, toch komt de beslissing er volgens de verzoekende partij op neer dat “de private aandeelhouders in hun rechtmatige verwachtingen worden verschalkt door, nadat zij een engagement van aandeelhouderschap hebben genomen en waargemaakt, te horen krijgen dat de rechten, aan dit aandeelhouderschap verbonden, ineens op ingrijpende wijze worden beknot”.

8. De verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord dat de rechten van de aandeelhouders in kwestie door de bestreden beslissing niet retroactief worden ontnomen. Verder meent de verwerende partij dat het vertrouwensbeginsel niet geschonden is omdat de voorwaarden waaraan voldaan moet zijn opdat de schending van het vertrouwensbeginsel kan worden aangenomen, niet vervuld zijn. Er is volgens de verwerende partij geen sprake van een vergissing van het bestuur. Tot slot preciseert de verzoekende partij volgens de verwerende partij niet op welke manier het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou zijn.

9. In de memorie van wederantwoord zet de verzoekende partij uiteen dat de retroactiviteit van de maatregel erin bestaat dat aan de verkregen stemrechten van de private aandeelhouders ingrijpende beperkingen worden aangebracht, waardoor de impact die van deze aandeelhouders kon uitgaan op de besluitvorming ineens drastisch zou worden gereduceerd. Minstens komt deze werkwijze erop neer dat de private aandeelhouders in hun verwachtingen, die steun vonden in de stemrechten die zij bezaten, op ingrijpende wijze worden beschaamd. Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar rechtsleer die stelt dat “[i]n de rechtspraak van de Raad van State [...] de rechtszekerheidsnorm verstrengeld met de zorgvuldigheidsnorm, [wordt] toegepast inzake het door beleidsregels of verstrekte informatie gewekte vertrouwen”.

10. In de laatste memorie blijft de verzoekende partij bij haar standpunt dat de private aandeelhouders door de bestreden maatregel getroffen worden in die zin dat hen rechten worden ontnomen die zij voorheen wel bezaten. Zelfs al worden deze rechten niet met terugwerkende kracht ontnomen, toch komt de beslissing erop neer dat deze private aandeelhouders, nadat zij een engagement van aandeelhouderschap hebben genomen en waargemaakt, te horen krijgen dat de rechten van dit aandeelhouderschap ineens op ingrijpende wijze worden beknot en beperkt.

Beoordeling

11. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

Uit het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kan niet *a priori* worden afgeleid dat een bepaalde regeling ongewijzigd moet blijven.

12. Zoals reeds werd vastgesteld in het tussenarrest nr. 226.631 van 7 maart 2014 vormen de artikelen 40, § 1, 5°, en 40, § 3, van de Vlaamse Wooncode mede de rechtsgrond voor de modelstatuten zoals opgenomen in bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 2010 ‘tot vaststelling van de aanvullende voorwaarden en de procedure voor erkenning als sociale huisvestingsmaatschappij en tot vaststelling van de procedure voor de beoordeling van de prestaties van sociale huisvestingsmaatschappijen’.

Artikel 14 van het modelstatuut bepaalt, zoals voorzien in artikel 40, § 3, van de Vlaamse Wooncode, dat het Vlaamse Gewest, de provincie, de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn evenveel stemmen hebben als ze aandelen bezitten. Niemand van de overige vennoten mag aan de stemming deelnemen met meer dan één tiende van het aantal stemmen verbonden aan de vertegenwoordigde aandelen.

13. In zoverre de verzoekende partij in het middel aanvoert dat het bestreden besluit de rechtmatige verwachtingen van haar private aandeelhouders schendt doordat zij thans niet meer dezelfde rechten bezitten als voorheen, uit de verzoekende partij in wezen kritiek op de regeling zoals vervat in artikel 40 van de Vlaamse Wooncode. Het onderzoek van de overeenstemming van deze bepaling met de aangevoerde rechtsbeginselen is geen bevoegdheid die aan de Raad van State toekomt.

De verzoekende partij erkent zelf dat het bestreden besluit geen terugwerkende kracht heeft.

Voor het overige laat zij na op concrete wijze uiteen te zetten in welke zin zij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

14. Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust